

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos & Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

10. Miseria humana ex breuitate vitæ etiam eorum, qui in senectute decedunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

Denique nec frater à fratre tatus est. Habemus in profanis historijs Rómulum & Remum, Eteoclem & Polynicem: in sacris Cainum & Abelem, Iosephum & fratres eius.

Nihil hoc loco dicam de breuitate vitæ, quæ nos spes verat inchoare longas. Hanc satis declarat illi, qui eam floribus, feno, fumo, vaporī comparauerunt. *Quia est enim vita vestra?* ait D. Iac. 4.14.
Iacobus, vapor est ad modicum parens, & deinceps exterminabitur.
 Talem vaporem fuisse Marcellum illum Poëta deplorat, quem canit terris rātūm fata ostendisse. Tales caduci flores fuere pueri Israëlitarum quos in Ægypto omnes ab obstetricibus jussit Pharaoh necari. Tale scenum fuit filius Dauidis, quem languentem nō potuit satis deplorare. Innocentes quoq; infantes ab Herode altero Pharaone crudelissimè demessi scenum se esse experti sunt. Quibus meritò scribi potuit Epitaphium illud:

Vinere vix cœpit, iam vinere desit infans,

Et nondum vitam nouerat ipse suam.

Ante mori quid sit, quam vinere discimus. Ehen,

Ehen, quam misera condicione sumus!

Neque illud abs re eiusmodi puero positum est monumentum..

QVAS LACHRYMAS FINII, MATER INCOEPIT: RISVRA, NON FINISSEM. EHEM MISERA VITA, QVÆ NEG RISVM HABET,
NISI FLETU EXPRESSVM! Itemque

Alij mori senes solent,

Senex si ego forem, vinerem.

Atque esto, mors multis in infantia parcat; nec rapiat maiorem in juuenta, aut virili ætate hominum partem: quam tamen breuis est illius vita, etiamsi perueniat ad senectutē? Olim homines septingentos, octingentos, nonaginta annos vixerunt, nunc autem successit ætas vitiosior, decreuerunt mortalium vires, multum imminuti sunt eorum anni. *Epigenes CXXII. annos* Plin. lib. 7.
impleri negauit posse: Berossus excedi CXVII. Durat & earatio, quam cap. 49.

Petrosiris ac Necepsos tradiderunt (ait Plinius) & tetartemorion appellant, à trium signorum portione, qua posse in Italia tractus CXXVI. annos vita contingere apparet. Negauere illi, quemquam XC. partium exortinam mensuram (quod anaphoras vocant) transgredi, & hanc ipsas incidi occursu maleficorum siderum, aut etiam radis eorum

IX.

X.

solisq;. Rursus & Esoniapij secta, qua pata vita facia à stellis accipi dicit, sed quantum plurimum tribuat, incertum est. Rara autem esse dicunt longiora tempora, quandoquidem momentis horarum insignibus luna dierumque septem arque IX. (qua nocte ac die obseruantur) ingens turba nascatur, scansili annorum lege oceidua, quam climacterias appellant, non ferè ita genitis L IV. annum excedentibus. Primum ergo artis ipsius inconstantia declarat, quā incerta res sit. Sed quamvis sideralem hanc scientiam incertam esse, adeoque scientiam non esse demus: haudquaquam tamen dandam esse putamus nullam astris in humanam vitam potestatem. Cui etsi imperare possit per miracula Siderum Conditor, tamen etiam multa possunt interuenire, qua positum à stellis vita terminum anteuertant. Quā multos enim occidit non solum ferri violentia validos homines, sed etiam immoderata vini cibiisque appetitia? Itaque breves dies hominis sunt: & vera est cantio illa: *Homo natus de muliere, brevi vivens tempore, repletur multis miserijs.* Quid igitur? an quemquam, in hac vita, felicem, quemquam beatum esse existimemus? ab omni parte prorsus neminem.

XI.

Summa quidem olim felicitas Q. Metello tribuebatur, propterea quod iam inde ab ortu suo secundo, & æquabili vita cursu usus, præter honores amplissimos, quos gesserat, corpore tandem extrema senectute laxatus, à quatuor filijs, uno prætorio, tribus consularibus, duobus triumphalibus, uno censorio, esset in rogum illatus. Summa etiam beatitatis fuisse dicebatur Lacedæmonia quædam, quod regis filia, regis vxor, regis mater fuisse: Summa quoque fuisse credebatur prosperitas familiae Curiionum, in qua tres continua serie Oratores exitissent. Summa denique felicitas celebrabatur Fabiorum, in quibus tres continua Principes senatus fuissent. In primis rara est hæc felicitas: quemadmodum etiam pro miraculo, & id solitarium reperitur exemplum, Xenophilum musicum, centum & quinque annis vixisse, sine ullo corporis incommodo. Deinde has felicitates (si quidem felicitates verè possint appellari) quot infelicitatibus fuisse permittas, implicatas, contaminatas existimabimus? An non magnos honores, magnæ inuidiae insidiæ que comitantur? an non in longa vita,

Plin. lib. 7.
nat. hist. cap.
40.